

UN MÒBIL, SI US PLAU

Els seus pares prou que li havien dit:

—Treu-t'ho del cap, Albert, això no t'ho regalarem. Faràs deu anys! Encara ets massa petit.

Però l'Albert tenia l'esperança que algú de la família cediria als seus desitjos.

Aquell any havia estudiat de valent. Molts dies no havia baixat a jugar amb els seus amics amb l'única finalitat de millorar les seves notes. Perquè l'Albert encara confiava que davant unes qualificacions excel·lents s'estovarien els cors i la butxaca dels seus pares.

Era tan estrany demanar un mòbil a la seva edat?

Molts dels seus amics en tenien: s'enviaven missatges, es comunicaven amb paraules clau, i quan la mare el volgués cridar per dinar, ja no seria necessari que sortís a

la finestra i comencés a cridar als quatre vents:

–Albeeeert! A dinaaaaar!

L'Albert sempre arribava a taula quan la sopa ja era freda i pel damunt surava un tel que la seva mare li feia empassar mentre rondinava:

–Etic tipa de cridar-te. A veure si estàs més al cas. Jugant, jugant, un dia se't farà fosc.

–Veus, mare. Si tingués un mòbil això no passaria. Em faries tres trucades i jo ja sabria que ets tu. Fins i tot tindria temps de parar taula.

–Ja saps com pensem, nosaltres. El telèfon només s'ha de fer servir per a una necessitat.

–Aquest any he millorat les notes... A més, dona seguretat.

L'Albert esgotava tots els arguments, però els seus pares eren molt estrictes en aquestes coses. Quan deien que no a una cosa, no hi havia res que els fes canviar de parer. Aguantaven el tipus encara que els costés.

Però... estava a punt de fer deu anys, i no ho podia donar encara tot per perdut. Qui sap si l'avi, que a cada festa d'aniversari se li presentava amb alguna sorpresa, aquest any li concediria el seu desig.

De totes maneres li havia de donar pistes i, sobretot, procurar que els pares no sabessin res de les seves converses.

Així que, un dia de mitjans de juny que l'avi els va fer una visita, l'Albert se les va arreglar per anar a passejar amb ell sense la companyia del pare ni la dels germans, que en algun moment o altre se'n podien anar de la llengua.

–Ja t'has curat el refredat, avi?

L'Albert sabia que, a la gent gran, si els vols tenir contents, els has de preguntar alguna cosa que els preocupi, i feia pocs dies que l'avi havia tingut un refredat molt fort.

–Sí, estic millor, gràcies –però l'avi, que coneixia les astúcies de l'Albert, va afegir–: Que tens algun problema? Que no han anat bé les notes?

–Tot molt bé, avi –i com aquell qui no diu res va afegir–: Tu tens mòbil, avi?

–Jo, mòbil? Però, per qui m'has pres?

–Home, t'aniria bé. Quan vas a passejar, si algun dia caus, podries avisar l'àvia, o l'ambulància.

–Jo no caic mai!

–Només per si de cas...

L'Albert ja veia que aquest no era un tema gaire interessant per a l'avi, però va

fer un últim intent, i aquesta vegada més directe.

–Saps, avi? Tots els meus amics de l'escola tenen mòbil...

–Tots, tots? No m'ho crec.

–Bé, tots, tots, no. Però uns quants sí. A mi m'agradaria... Llàstima que els pares no ho volen, diuen que encara sóc massa jove per a aquestes coses. I això que em podria fer molt servei. Per exemple: si un dia em perdo, truco al pare i ell em ve a buscar.

–A veure, Albert. On et vols perdre, si en aquest poble només hi ha gent a l'estiu, i tu des dels cinc anys que vas sol pertot arreu?

–Bé, però un mòbil té moltes utilitats: també s'hi pot jugar, enviar missatges, saber l'hora... I no em sentiria tan diferent dels altres.

–I per una cosa així t'has de sentir diferent? Només faltaria que ara, al món, es marquessin les diferències pels que tenen mòbil i els que no.

–Home, avi, tampoc no és això... –l'Albert va voler jugar l'última carta, tot i que sabia que allò que anava a dir era un cop baix per al seu avi. Així que, a mitja veu, va afegir–: El pare quan era petit també es va sentir diferent per una cosa semblant.